Ч. 12. Середа 16 (29) січня 1902. Рік XII.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(До ситуациї. — Рада державна. — Поклик кн. Караджорджевича.)

Про вчерашне засїдане виконуючого комітету молодоческої партиї видано вчера такий комунікат: Виконуючий комітет народно-вольнодумної партиї відбув вчера 5-годинне засїдане під проводом дра Скарди при дуже численній участи. Предсїдатель молодоческого клюбу в раді державній пос. Пацак зложив справоздане о полїтичній ситуациї а той реферат став вихідною точкою довгої дискусиї, в котрій брало участь богато послів. По тій дискусиї ухвалено: На внесене пос. Челяньского заявляє ся, що між управою партиї в Празї, а управою молодоческого клюбу в раді державній не істнують ніякі ріжниції. В язиковій справі виконуючий комітет стоїть при основах, ухвалених молодоческим клюбом ради державної дня 3 сїчня 1900. Постановлює ся скріпити язикову секцию молодоческого клюбу в парляменті і поручає ся їй виготовити реферат і предложити єго повному клюбови. Німецкі члени буджетової комісиї відбули вчера вечером засїдане, на котрім раджено над спірними точками буджету міністерства просьвіти і над розділами: фонд диспозицийний і асанация для міста Праги. — Перед кількома днями відбула ся — як звістно — конференция німецко-моравских послів з п. міністром просьвіти дром Гартлем, в часї котрої п. міністер Гартель зложив заяву в справі ческого унїверситету на Мораві, котрої то заяви Німцї не приймили. Супротив того відбула ся вчера нова конференция тих послів з дром Кербером, котра тревала дві години. Відчитано на ній ту заяву п. міністра Гартля, в котрій він симпатично витає гадку унїверситетів на Мораві, як ческого так і німецкого, але не дає пояснень що-до місця ческого унїверситету. Супротив того німецкі моравскі посли поставили остаточне жадане, аби німецкий унїверситет засновано в місті німецкім, а ческий в місті ческім. Гадають, що та конференция в справі унїверситетскій не буде послїдною.

Вчера розіслано послам дневний порядок першого засїданя Ради державної, котре відбуде ся вже 4 лютого, о 11-ій годині перед полуднем. На першім місци дневного порядку стоїть закон о континґентї рекрута, на другім закон о босаньских зелїзницях, на третім закон о титулї інжинера.

Після приватної віденьскої телєґрами оповістив князь Юрий Караджорджевич прогнаний із Сербії яко противник і суперник династиї Обреновичів, поклик до сербского народа, аби в 100-лїтні роковини борби Сербів о визволене з під турецкого ярма, яку розпочав дід князя Караджорджій, здвигнено тому героєви памятник. Сам князь пожертвував на ту цїль суму 50.000 франків. — Хвилю виступу з тим предложенем вибрав князь дуже щасливо. Звістно бо, що князь Александер, котрий не має сил чи охоти визволити ся з під впливу королевої Драги, тратить чим раз більше любов у сербского народа, що домагає ся скорого полагодженя справи наслїдства престола. Серед тих обставин зручно ведена аґітация в користь Караджорджевичів приносить богаті плоди. Між сїльским населенєм Сербії розкинено в послїдних часах тисячі портретів князя Караджорджевича, пригадуючи народови заслуги єго дїда в першій борбі за волю Сербії.

Новинки.

Львів дня 28-го сїчня 1902.

— **Іменованя.** П. Міністер скарбу іменував евіденцийних елевів: Аґен. Левицкого, Жиґм. Мальхарка, Фр. Маєра, Вит. Стефанса, Тому Льовеля, Юл. Пузу, Едв. Пінтнера і Стан. Клодницкого ґеометрами евіденцийними.

— **З Тернополя.** В суботу 1-го н. ст. лютого с. р. о 2-ій годині пополудни відбудуть ся в комнатах „Рускої Бесїди“ в Тернополи загальні збори філїї руского товариства педаґоґічного з такою проґрамою: 1) відчитане протоколу з послїдних заг. зборів; 2) відчитане справозданя з діяльности видїлу і справозданя касового; 3) відчит проф. Мостовича; 4) вибір видїлу; 5) внесеня і інтерпеляциї. — Заходом Кружка жіночого філїї руского товариства педаґоґічного в Тернополи відбуде ся в комнатах „Рускої Бесїди“ в недїлю 2-го н. ст. лютого вечерок з танцями, на котрий

---

12) *Передрук заборонений.*

УАРДА.

Повість із старого Єгипту.

Юрия Еберса.

(Авторизований переклад з дванайцятого німецкого виданя.)

(Дальше.)

Паакер при сих словах завернув очима, а голос єго був охриплий, коли він говорив дальше.

— Але Мена стоїть близше коло короля, ще близше як я, а твоя мати....

— Моя мати, — перебила Неферт розсердженому. відозвавшись голоснїйше подразненим голосом, — моя мати не вибирала менї мужа. Я виділа єго, як він подібний до бога сонця, їхав на возї короля, а він добачив мене і подивив ся на мене, а той єго погляд, мов би списа, вбив ся менї глубоко в серце, а коли він на торжестві в день уродин короля заговорив до мене, то менї якось так здавало ся, мов би Гатгори обсновували мене милозвучними ниточками золотого проміня сонця. А з Меною стало ся таке саме, як і зі мною; він менї то сам розповів, коли я вже стала була єго жінкою. Мама із за тебе не приймила єго сватаня, а я лиш поблїдла і мало не минула ся з туги за ним, а він стратив відвагу і так був посумнів, що аж король то добачив, і спитав єго, чого єго так серце болить, бо Рамзес любить єго як би свого рідного сина. Тогди Мена признав ся фараонови, що то від любови єму темно робить ся в очах і руки єму слабнуть, а тогди сам король взяв ся сватати мене за свого вірного слугу, а мати тогди вже не противила ся, і ми побрали ся, і всї розкоші, яких уживають праведні на полях аалю [1]), суть пустими і нужденними супротив того щастя, в якім жили ми обоє, не яко смертні люди, але яко боги небесні.

Аж до сеї хвилї Неферт, як би яка сьвята, споглядала своїми великими очами в небо. Тепер спустила їх в долину, і сказала з тиха: Аж ось Хети [2]) нарушили мир, і фараон вибрав ся на війну з ним, а з ним пішов і Мена. Пятнайцять місяців сходив місяць над нашим щастєм, а відтак....

— А відтак боги вислухали моєї молитви і приймили мої жертви, — сказав Паакер дрожачим голосом, — і вхопили від тебе того, що позбавив мене мого щастя, та налили твоє серце і єго поломінню туги. Чи гадаєш, що ти можеш сказати менї щось нового? Мена був ще раз пятнайцять днів з тобою та ще й доси не вернув з війни, яка лютить ся в Азиї.

— Але він верне! — відозвала ся на то молода жіночка.

— А може й не верне! — зареготав ся Паакер. — Хети мають остре оружиє, а на Лїбанонї єсть богато орлів, котрі може вже тепер роздирають єго тїло, так як він роздер менї моє серце.

Неферт встала була при сих словах, що поцїляли єї чутливу душу мов камінє, кидане злобною рукою, і хотїла вийти із затїнка, та піти за княгинею до хати парашіта; але не могла рушити ногою, і дрожачи, сїла назад на камінь. Хотїла щось сказати, але язик їй як би задеревів. В ній відозвало ся якесь безмежне горе, стала чогось побоювати ся, і так сама одна та розгнївана, стратила всю силу опору.

Як би ті филї, що котять ся одна за другою, і піднимають ся щораз висше і висше, відозвали ся в ній якісь прикрі чувства і палили єї грудь, спирали в ній віддих, аж наконець видобули ся з неї сильним, корчевим плачем, що потряс глубоко цїлу єї душу. Нїчого вже не виділа, не чула нїчого, лиш плакала гіренькими сльозами, і почула, що она нещаслива.

Паакер стояв мовчки проти неї.

[1]) Поля блаженних, де по смерти після віри Єгиптиян проживали душі тих, котрих судиї на тамтім сьвітї признали за праведних. В єгипетскій книзї померших можна видїти, як ті душі жиють там над холодними водами, обсївають ті поля і збирають з них плоди. Се був нїби єгипетский рай.

[2]) Хетами звало ся якесь арамейске племя, а Арамейцями звали ся взагалї всї споріднені з собою народи, що жили в Арамеї, краю, котрий обнимав теперішну Сирию і Палестину та краї над ріками Евфратом і Тиґром. З тими Хетами в часї сего оповіданя, сполучили ся були против Єгипту народи західної Азиї.

всю нашу місцеву і околичну інтелїґенцию отсим запрашає ся. Стрій звичайний. Вступ від особи 2 К. Окремих запрошень не розсилає ся. Кружок жіночий, як все, так і тепер заходить ся, щоби забава удалась як найлучше, то-ж просить прибувати на сей вечерок, а буде добра нагода розвеселитись і забавитись.

— **Огні в 1901 році.** Краєвий союз охотничих огневих сторожий у Львові оголосив статистику пожеж в Галичині за 1901 рік. Після сего виказу було 694 огнів: 169 по містах, а 525 по селах. Згоріло 2.441 домів, 2.780 господарских будинків, 15 промислових заведень і 1 церква. При пожежах згинуло 8 осіб. — Шкоди виносили 10,895.977 К, з сего 8,289.561 К припадає на міста, а 2.606.416 К на села. З того були обезпечені на 5,194.780 К по містах, а на 1,237.118 К по селах — разом 6,431.904 К. Причини огнів були: підпали в 21 случаях по містах, а в 53 по селах; необачність в 39 случаях по містах а в 60 по селах; лиха будова домів в 21 случаях по містах, а в 18 по селах; грім ударив в 3 случаях по містах, а в 29 по селах; незвістні причини пожежи в 75 случаях по містах, а в 345 по селах.

— **Церковні злодії.** Перед звичайним трибуналом окружного суду в Перемишли ставали дня 24-го с. м. бувший капраль перемискої поліциї Ян Жулкевский і бувший ученик кадетскої школи у Львові, Радецкий, обжаловані о крадіж, якої допустили ся торік в перемискій церкві катедральній, де розбили скарбону і забрали около 300 К готівкою. Трибунал засудив Жулкевского на 18 місяців, а Радецкого на 15 місяців тяжкої вязниці.

— **Померла** Анеля Аппергерова, славнозвістна артистка польскої сцени у Львові, дня 28 с. м., в 84-ім році житя.

— **Поручаємо усім руским родинам,** що мають письменні діти, запренумерувати для них гарну ілюстровану для науки і забави часопись **„Дзвінок“**, що виходить два рази на місяць, а коштує тілько 6 корон на рік. Адрес Редакциї: ул. Зелена ч. 15. — Є се одинока наша часопись для дітий, яку видає Руске педаґоґічне товариство, а редаґує єї професор др. В. Шашкевич.

— **Дирекция „Днїстра“** подає до відомости всїх членів товариства і інтересованих сторін, що від 1-го н. ст. лютого 1902 р. буде товариство взаїмних обезпечень „Днїстер“ і товариство взаїмного кредиту „Днїстер“ урядовати **два рази** денно, то є перед полуднем і по полудни, — місто дотеперішного одноразового урядованя. — Сторони можуть полагоджувати свої діла в тих товариствах в годинах: **від 9 рано до 12½ в полудне і від 3 до 5 по полудни в будні дни, а від 10 до 12 в полудне в неділї і сьвята.** В инших годинах канцеляриї і каси для сторін замкнені.

— **В справі печатаня „Церковних напівів“.** Всїх Р. Т. інтересованих сим повідомляю, що з причин технїчних а від мене независимих, опізнило ся печатане Збірника. Досї вийшло вже 7 аркушів. Дальша робота тепер правильно поступає і єсть надія, що за 10 до 12 недїль діло буде укінчене і книжка сей час інтересованим вишле ся. Хоч робота за довго протягнула ся, але кождий признасть, що дуже гарна. Прошу отже о терпеливість. Цїна за один примірник 4 К, а на почту 45 сотиків. Адреса: Ігнатий Полотнюк в Станїславові, ул. Собіского ч. 50.

Господарство, промисл, торговля, гіґієна і вихованє.

Ради господарскі.

— Управа ростин господарских (IV). З того, що було сказано о кліточці і первицу в нїй, виходить, що господар, коли кладе зерно в землю, мусить знати, серед яких обставин може кліточка жити, і на то мусить він уважати. Поминувши вже, що для кождої ростини треба відповідно обробленої землї а в нїй потрібної для неї поживи, мусить она ще мати й відповідне тепло і достаточний приступ воздуха. — Придивім же ся тепер, як із зерна виростає ростина. Кожде зерно (насїнє) єсть зверха вкрите лушпинкою або шкаралупкою, а в середині має зародок. В тім зародку суть вже готові кліточки з первицем і они жиють, але жиють лиш дуже слабоньким житем, доти, доки їм ще стане тої вохкости, яку мають в собі, і скоро анї за велике тепло, анї за велика студїнь не може їм пошкодити. По якімсь часї перестають они жити, і длятого зерно не скільчить ся, хоч би й мало пізнїйше всї услівя до житя. З того виходить для господаря потреба: знати, коли зародок в якім зерні перестає жити, або по якім часї оно вже не скільчить ся, а ще більша потреба: спробовати, як зерно, призначене на насїнє, буде кільчити ся. Досьвід поучив, що на сто зерен пшеницї в першім році скільчить ся 95 зерен, в другім році вже лиш 82, а в третім лиш 59. Ще яркійше показує ся то на житі: на 100 зерен скільчили ся в першім році всї 100, в другім 48 а в третім ледви 7. Виходить з того, що чим старше зерно, тим оно гірше на насїнє. Хто має власне насїнє, той знає, чи оно старе, чи нї; але хто мусить купувати, той нехай зробить насамперед пробу. Але й з власним насїнєм треба нераз зробити пробу. Але й зовсїм молоде зерно не добре на насїнє. Щоби добре скільчило ся, мусить оно ще полежати якийсь час. І знов досьвід поучив, що найбільше зерен молодого ячменя кільчить ся, коли він полежав 8 недїль; найбільше пшеницї кільчить ся по 5 недїлях, жита по 3 недїлях а вівса так само по 3 недїлях. Крім лушпини і зародка має зерно ще й кормову ткань (або т. св. білень), котра живить молоду ростинку аж до того часу, коли она вже сама зможе тягнути собі поживу із землї та воздуха. У всїх ростинах, що мають лиш один кільчак, як н. пр. ростини збіжеві і трави, єсть кормова ткань далеко більша як зародок. В ростинах, що мають два кільчаки, як н. пр. біб, фасоля і т. п. єсть лиш зародок, а кормової ткани нема; за то кільчаки, два перші грубі листки, що суть вже в зерні готові, живлять ростину. Такі знов двокільчакові ростини, як бураки, бараболя, гречка, мак, лен, і т. п. мають і зародок і кормову ткань.

— Як марнує ся в господарстві? 1) Коли господар не розуміє ся на чім: купить машину (січкарню, млинок і т. п.), що

На полудни суть дерева, на котрих побіч засхлих овочів, красують ся білі цьвіти, бувають днї, в котрих побіч ясного сонця показує ся блїдий серпок місяця, а може бути й людске серце, котре відчуває заразом любов і ненависть, та уживає їх до одної цїли.

Сльози Неферти впали мов роса, єї зітхненя мов манна на душу могара, що лиш мести бажала. Єї мука була розкошию для него, а всеж-таки коли дивив ся на єї красу, брала єго палка пристрасть, впив ся таки своїми очами в єї красне тїло, був би пожертвував цїле небо щасливости, щоби єї ще раз, лиш однїсенький раз обняти своєю рукою, ще раз, лиш однїсенький раз почути з єї уст слово любови.

По довгих хвилях виплакала Неферт всї сльози. Утомленим майже байдужним поглядом подивила ся на могара, котрий все ще стояв перед нею, і тихим, просячим голосом відозвала ся до него: В ротї менї висхло; принеси менї звідки трохи води.

Паакер відповів на то: Княгиня може прийти кождої хвилї.

— Але я гину із спраги — сказала Неферт і стала знову тихцем плакати.

Тогди Паакер здвигнув плечима і пустив ся в глубину долини, котру знав як би свою рідну хату; бо преці там були гробниці предків єго матери, в котрих він ще хлопцем в часї кождої повні і кождого нового місяця відмавляв молитви та складав жертву на вівтари.

До хати парашита не вільно було єму зайти, але він знав, що яких сто кроків від того місця, де Неферт спочивала, живе якась стара, злої слави баба, в котрої печері чей знайде ся капка води.

Як би пяний від того всего, що єго душа в послїдних хвилях відчула і що єго очи виділи, побіг він туди. Від пристрастного зворушеня крови аж нїби стратив силу мисленя.

Застав широко отверті двері, котрими стара замикала печеру на ніч від нападу хижих шакалів, а баба сама сиділа під розвішеним куснем подертого вітриливого полотна, зачіпленим з одного боку на скали, а з другого на два патики, та укладала купу якихсь ясних і темних корінців, що були у неї на подолку. Коло неї видко було якесь колесо, що обертало ся межи високими, деревляними вилами. Колесо то порушала заєдно птиця крутишийка, що була привязана на ланцушку і перескакувала з одної сприхи на другу. Великий чорний як вуголь кіт сидів коло неї та обнюхував головки з круків та сов, з котрих она лише що повидовбувала очи.

З печери, понад котрої дверми сиділи два кригульцї, виходив дим із спалених ягід ялівця, котрий мав робити нешкідливою вонь всїляких річий, яких тут понаношувано.

Коли Паакер був вже недалеко печери, крикнула стара до печери і спитала ся:

— Чи віск варить ся?

Чути було, як хтось відповідаючи замуркотїв щось невиразно.

— То вкинь же до него око з малпи [3]) і перо з ібіса та полотняну шматинку з чорним знаком. А замішай трохи! А тепер загаси огонь. Возьми збанок та біжи по воду. Лиш борзенько, бо хтось іде до нас!

З печери вийшла темночорна муринка, заперізана лиш якимсь подертим лахом, поклала собі на голову з сивим, кудлатим і позлипаним волосем велику глиняну посудину і пішла попри Паакера, що доходив вже до печери і навіть не подивила ся на него.

Стара, стрункого росту, але від старости похилена баба з різко викроєним і повним зморщків лицем, що колись могло бути й красне, лагодила ся витати королївского провідиря і завязала на голові сорокату хустку, стягнула під шиєю синю бавовняну одежину та вкрила голови з круків і сов матою з лика.

Паакер крикнув до неї; але она удавала, що глуха і не чує єго голосу. Аж коли він станув таки близько коло неї, підняла она розумні сьвітячі очи та сказала:

— Щасливий день, білий день, що приводить високих гостий і приносить велику честь.

— Встань — крикнув Паакер до баби і не поздоровив єї лиш кинув їй срібну обручку [4]) саме па корінцї, які она держала на подолку — та дай менї за добрі гроші трохи води в чистій посудині.

— Красне, правдиве срібло — сказала стара виймивши борзенько обручку з поміж корінців, та стала з близька приглядати ся. — То за богато за саму воду а за мало за мої добрі напитки.

Не плети, стара бабо, лиш спіши ся! — відозвав ся Паакер і виймив з торбинки другу обручку та кинув їй в подолок.

— Щедра рука у тебе — сказала стара не говором простих людий але чистою мовою висших станів. — Многі двері тобі отворять ся, бо золото то такий ключ, що придає ся до кождих дверий. Тобі треба води за ті добрі обручки? А чи то має бути вода від злих зьвірят? Чи має помочи тобі здоймити зірку з неба? Чи може показати тобі тайні дороги? — бо то твій уряд проводити дорогами. Чи тота вода має тепле студеним зробити, чи може студене теплим? — Чи має надати силу заглянути в серця, чи може викликувати красні сни. Або може тобі треба води пізнаня, чи твій приятель чи ворог — ге, чи твій ворог згине? А може тобі треба такого напитку, щоби скріпив твою память? Або дати тобі такої води, щоби тебе зробила невидимим? Чи може

---

[3]) Замови і чари єгипетских чарівниць, про які тут розповідає ся, зберегли ся аж до наших часів в так званих маґічних папірусах. Один такий чародійский або маґічний папірус, але вже з пізнїйших часів і длятого написаний по грецки, знаходить ся в Берлинї.

[4]) Єгиптияни з перед перских часів не мали битих гроший, лиш відважували металї, а звичайно платили обручками.

дїдька варта; купить насїнє, що не зійде, корову, котра стара, коня здохляка а при такім купні уважає лиш на то, щоби дешево купив. — 2) Коли не знає ладу в роботї: то не скінчив, до тамтого взяв ся; крутить собою і робітниками. — 3) Коли не використовує кождого хоч би й найменшого кусника землї. — Коли уживає лихого і нечистого насїня, сїє за густо або за рідко. — 5) Коли розтрясає солому і пашу. — 6) Коли не дбає про гній і випускає гноївку на улицю. — 7) Коли зле і нерозумно годує худобу. — 8) Коли не в пору косить і не завчасу згортає сїно а лишає єго на слоту. — 9) Коли зле вкриває стоги і они єму замакають. — 10) Коли зле молотить і невичищує добре зерна. — 11) Коли лишає буряни на своїх нивах або в городї. — 12) Коли недбає про огорожу. — 13) Коли не дбає про свої знаряди господарскі. — 14) Коли не хоче ся учити господарити і гадає що господареви не треба науки, бо він „хлоп“, а наука лиш для „панів“. — Таких гріхів господарских можна би ще множество начислити, але й сих вже стане, щоби показати, що не лиш той марнотратний господар, котрий все несе до жида за горівку.

Всячина господарска.

— Закрасити дерево на чорно або оріхово найлїпше брунолїною, котру купує ся в дроґерії або торговли материялів. (При купованю треба сказати, з якою краскою має бути брунолїна, бо єсть ще й синя і безбарвна; ся послїдна надає дереву натурального виду. Кільо платить ся по 2 К 80 с. до 3 К 60 с.) Дерево треба насамперед добре счистити і вигладити, до чого уживає ся гибля, пемзи або скляного паперу або лиш обскробує ся острими кусенями скла н. пр. з розбитої шибі. Брунолїни наливає ся на вовняний платок і розтирає ся ним раз коло разу по дереві, потираючи довкола заєдно в одну і ту саму сторону. Дерево набере тогди красної матової чорної або оріхової краски.

— Закрасити на чорно якусь материю (не вовняну), можна слїдуючим способом: Розпущає ся коперває в теплій водї і мочить ся в нїм через ніч материю. Відтак варить ся жовте дерево (гляди то) і мочить ся в нїм материю виняту з коперваcу. Опісля варить ся синє дерево (гляди то) з одною потовченою ґалясівкою, і в тій красцї, коли она ще майже кипяча, мочить ся материю в той спосіб, що єї то виймає ся, то нуряє ся в краску кільканайцять разів, щоби она зі всїх боків добре зловила краску, а відтак лишає ся ще на ніч в красцї. На другий день повтаряє ся знов ту саму роботу; наконець виполікує ся материю в чистій водї, до котрої можна ще додати трохи мила.

Вісти господарскі, промислові і торговельні.

— **Цїна збіжа** у Львові 27 сїчня: Пшениця 8·20 до 8·50; жито 6·50 до 6·80; овес 6·70 до 7·—; ячмінь пашний 5·25 до 5.75; ячмінь броварний 6·50 до 7·—; ріпак 13·75 до 14·—; льнянка 11·— до 11·85; горох до варення 8·80 до 12·50; вика 6·75 до 7·50; бобик 6·— до 6·25; гречка 6·50 до 6·75; кукурудза нова 5·60 до 5·90; хміль за 56 кільо —·— до —·—; конюшина червона 50·— до 62·—; конюшина біла 45·— до 80·—; конюшина шведска 50·— до 80·—; тимотка 30·— до 36·—.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 28 сїчня. З нагоди уродин цїсаря Вільгельма II. відбув ся вчера в цїсарскім замку обід, в котрім взяли участь крім Цїсаря, архикнязь Франц Фердинанд, нїмецкий амбасадор кн. Айленбурґ, мінїстер справ заграничних ґр. Голуховский і богато инших достойників. В часї обіду підніс Цїсар Франц Йосиф тоаст в честь цїсаря Вільгельма.

Відень 28 сїчня. Президент мінїстрів др. Кербер і мінїстер просьвіти др. Гартель конферували вчера з послами нїмецкими, чеcкими і польскими, аби порозуміти ся в справі деяких точок буджету просьвіти.

Прага 27 сїчня. Як доносять Nar. Listy, подорож архикнязя Франц Фердинанда до Петербурга потреває 8 днів.

Париж 28 сїчня. Нема сумніву, що президент Любе поїде в маю до Петербурга, в товаристві мінїстра справ заграничних Делькассо'го.

має она відоймити тобі шестий палець на твоїй лївій нозї?

— А ти мене знаєш? — спитав Паакер.

— Та звідкиж би? — спитала чарівниця; — але у мене бистрі очи та й умію лагодити добру воду для простих людий і для великих панів!

— Не плети дурниць! — крикнув Паакер, котрому вже терпцю не ставало і вхопив за нагайку, котру носив за поясом. — Давай борзо, бо панї онтам на долинї...

— То тобі треба води для якоїсь женщини? — перебила стара могареви. — Як би то менї було прийшло на гадку; у мене що правда, допитують ся частїйше старі пани о любовний напиток, як молоді; але й то у мене знайде ся.

Сказавши то пішла стара до печери і винесла звідтам в руцї подовгасту фляшчинку з алябастру.

— Ось той напиток — сказала она і наставила фляшчинку могареви. — Половину з того треба налити до води і дати женщинї напити ся. Коли за першим разом не поможе, то певно за другим. Дитина може тої води напити ся і она їй не пошкодить, а коли старий єї напє ся, то стане жвавий від неї. От видиш! Я в твоїх очах єї трошки напю ся! — І она змочила собі уста якоюсь білою водою. — Не пошкодить; але більше не напю ся, бо я стара баба, ще би в тобі залюбила ся і бігала за тобою, а такому великому панови як ти було би то не дуже до вподоби, гі-гі-гі! Коли той напиток нїчого не поможе, то буде з мене і сеї заплати, але як поможе, то принесеш, менї ще три золоті обручки; а що ти прийдеш, то я знаю!

Паакер слухав старої спокійно і навіть не рушив ся та вхопив за фляшчинку так сильно, як би зловив якогось напастливо противника, упхав єї в торбинку, в котрій носив гроші, кинув старій ще кілька обручок під ноги, а відтак зажадав щераз але борзенько води з Нїлю в чистій посудинї.

— Тобі, пане, так дуже пильно? — замуркотїла стара і зайшла знову до печери. — Він мене питає, чи я єго знаю? — Єго то певно! Але тоту любку? Дежби она тут могла бути? А може тота мала Уарда від парашіта по тамтім боцї! Та й красненька она собі; але по нїй віз переїхав і она лежить тепер на маті та вмирає. Побачимо, що той панок зробить! Був би менї сподобав ся, коли я ще була молода; але він таки поставить на своїм, бо завзягий і не жалує гроший.

Коли она таке і тому подібне сама до себе муркотїла, налила до хорошої поливаної посудинки фільтрованої води з Нїлю, котрої взяла з великого пороватого збанка глиняного, поклала верх чистої лавровий листок, на котрім були видрапані два серця сполучені семи черточками і вийшла знову на двір.

Коли Паакер взяв з єї руки посудину і став придивляти ся лавровому листкови, сказала стара: Вже то сполучає серце. Три то мужчина, чотири то женщина, а сім то нерозділ ьність. Хаах, хахах, хархархаха [5]).

Стара виспівувала ті чародійні слова не без якоїсь штуки; але могар видко не слухав тої єї нісенїтницї, лиш злазив осторожно в долину, а відтак пустив ся до того місця, де спочивала жінка Мени.

(Дальше буде).

[5]) Чародійска нїсенїтниця, пусті слова, котрі не значать нїчого; они виняті із берлиньского папируса.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

І Н С Е Р А Т И.

З друкарнї В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).